

Arrest

nr. 293 951 van 7 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. JANSSENS
Keizerlaan 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. JANSSENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 3 maart 2021.

1.2. Op 5 mei 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 9 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het Bargam dorp in het Gaziabad district van de Kunhar-provincie. U woonde hier van uw geboorte tot uw vertrek uit het land. U ging vanaf uw zevende levensjaar zes jaar naar school, maar stopte naderhand om uw vader te helpen bij het boerenwerk.

Op een dag kwamen soldaten van een nabijgelegen veiligheidspost op een berg, in het dorp vragen dat iemand hen dagelijks water zou komen brengen, nadat de persoon die dat daarvoor deed van de berg was gevallen. Omdat uw familie wel wat geld kon gebruiken, stemde u toe. Nadat u een maand lang driemaal dagelijks water was gaan brengen, werd u op een keer gaandeweg gebeld door uw moeder, die u meldde dat de taliban u waren komen zoeken omwille van de diensten die u aan de soldaten verleende. U bleef een nacht in de wachtpost en werd de dag daarop door een oom van u opgehaald, die u op weg zette om het land te verlaten. U hoorde naderhand dat er ook een dreigbrief was afgeleverd bij de moskee van het dorp, maar dat jullie hier niet meteen van gehoord hadden omdat jullie het te druk hadden om naar de moskee te gaan in die periode. U verliet Afghanistan in de zomer van 1399 (zomer 2020).

U reisde via Balochistan, Iran en Turkije naar Griekenland, en zo via de Balkanroute naar Italië. Hier reisde u op eigen initiatief verder door Frankrijk naar België, waar u aankwam op 2 maart 2021 en om internationale bescherming verzocht op 3 maart 2021. Ter staving van uw relaas legde u voor: een taskara, een dreigbrief, een aangifte van uw problemen, schoolresultaten, en de enveloppes waarin deze zaken u toegestuurd werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u daar ter dood veroordeeld zou zijn door de taliban, omdat u tijdlang water bracht naar een post van het leger. U bent er niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

*Hetgeen u voorhoudt is op zich namelijk maar weinig aannemelijk. Zo kunnen er **ten eerste** een aantal vragen gesteld worden omtrent een brief vanwege de taliban waar u gewag van maakt (document 2). Primo valt het op dat er van deze brief nog geen sprake was gedurende uw interview voor de DVZ, alwaar u enkel verwees naar een bezoek van talibanleden aan uw huis (vragenlijst CGVS dd. 29 maart 2021, afdeling 3.5.), wat deze slechts een toevoeging achteraf maakt. Hier op gewezen gedurende het persoonlijk onderhoud, stelt u dat ze u niet specifiek vroegen achter deze brief (CGVS p. 9), een weinig overtuigende uitleg – het is aan u om alle relevante zaken te vermelden, niet naar de medewerkers van de DVZ om hierachter te “vissen”. Ook uw bewering dat u hier niets over zei omdat u kort moest zijn over uw problemen (CGVS p. 9), kan niet overtuigen – dit element kan in een korte en eenvoudige zin aangebracht worden, het staat een “korte” weergave van uw problemen niet in de weg.*

Secundo zijn ook de omstandigheden waaronder u de brief ter oren kwam merkwaardig te noemen. U verklaart namelijk dat de taliban deze brief nog voor ze naar uw huis kwamen, hadden opgehangen in de moskee, alwaar de mollah deze bijgehouden had. U stelt evenwel dat jullie hier niet van op de hoogte waren omdat jullie door werk op jullie landbouwgrond op dat moment geen tijd hadden om naar de moskee te gaan, en zo niet tijdig op de hoogte waren van de brief (CGVS p. 8). Nochtans is de inhoud van de brief zeer verontrustend: er staat te lezen dat u er dood veroordeeld zou zijn (CGVS p. 11, 12).

Het is maar moeilijk te geloven dat de mollah u, die nochtans geregeld koranles bij hem kwam volgen (CGVS p. 6), niet uit eigen beweging op de hoogte zou brengen van deze ernstige dreiging die u boven het hoofd hing, of minstens iemand het nieuws zou laten overbrengen. Hier op gewezen, kan u initieel enkel tegenwerpen dat de moskee op enige afstand van uw huis lag en de mollah daarom het niet kwam zeggen, en dat u eigenlijk niet weet waarom hij het niet zou komen melden (CGVS p. 10). Later in het interview speculeert u dat "er zijn mensen die een dubbele rol spelen" (CGVS p. 12), iets wat betreffende de mollah niet echt overtuigend overkomt nadat u al aangaf dat hij op vraag van de militairen die u ging bevoorraden het dorp had samengeroepen om een nieuwe waterdrager aan te stellen (CGVS p. 7). Dit is een zeer weinig geloofwaardig element aan uw relaas.

Tertio is het ook onduidelijk wat de taliban er bij te winnen hadden om deze brief nog voor ze uw huis bezochten, te gaan aanplakken in de moskee in het dorp. In de brief staat te lezen dat u ter dood veroordeeld bent (CGVS p. 11, 12); er wordt u geen kans meer geboden om te stoppen met uw werk of iets dergelijks. Door dit bekend te maken terwijl u nog op vrije voeten bent, kan dit u enkel maar waarschuwen van het lot dat u wacht, en u in staat stellen op de loop te gaan, een contraproductieve werkwijze als de taliban er werkelijk op uit waren u terecht te stellen. Hier op gewezen, speculeert u dat het mogelijk vanwege iemand kwam binnen de taliban die u goed gezind was, een nogal vergezochte uitleg (CGVS p. 12), zeker omdat ze u geen rechtstreekse waarschuwing gaven maar de brief kennelijk gingen ophangen aan de moskee zonder dat u hier van op de hoogte was (CGVS p. 8). Alles samen genomen houden uw verklaringen omtrent de brief van de taliban maar weinig steek, wat de geloofwaardigheid van hetgeen u voorhoudt ondermijnt.

Ten tweede is het op zich ook maar moeilijk te geloven dat de taliban u meteen ter dood zouden veroordelen. Het enige dat u deed, was een maand lang water brengen naar een post van het Afghaanse leger (CGVS p. 6); u was niet iemand die hooggeplaatst was binnen de Afghaanse regering, noch was u rechtstreeks betrokken bij gevechten met de taliban. Maar desalniettemin wil u voorhouden dat de taliban u meteen zouden willen executeren, zonder u eerst te vragen om te stoppen met uw werk, u de kans aan te bieden met hen samen te werken, de waterbevoorrading te gebruiken om de militairen in de val te lokken, etc. Er op gewezen dat dit zelfs voor de taliban nogal verregaand lijkt, kan u alleen maar beamen dat iedereen die iets voor de overheid doet, gedood wordt, en verwijst u naar mensen die op een bepaald moment vaccinaties kwamen doen en ontvoerd en gedood worden (CGVS p. 10). Dat vaccinatiecampagnes in bepaalde streken in Afghanistan en Pakistan gewapenderhand verstoord worden is geweten, maar het werk dat u voorhoudt gedaan te hebben valt hier niet mee te vergelijken. Later verwijst u naar leraars, politie, en soldaten die door de taliban vermoord zouden worden zonder waarschuwing (CGVS p. 12), wederom allen personen met een profiel van een geheel ander kaliber dan wat u voorhoudt dat u gedaan zou hebben. U zou minimale diensten hebben geleverd aan een post van het leger en niet meer dan dat; op basis van de beschikbare informatie over veiligheidsincidenten in Afghanistan blijkt niet dat mensen met een dergelijk profiel zodanig door de taliban gevisieerd worden dat ze meteen ter dood veroordeeld zouden worden. Dat u voorhoudt dat u omwille van een dergelijke minimale dienstverlening meteen ter dood veroordeeld zou worden, is op zich genomen daarom maar weinig aannemelijk.

Ten derde is uw bewering dat de taliban in uw streek iedereen meteen zouden vermoorden voor het minste (vermeende) vergrijp, maar moeilijk verenigbaar met de manier waarop u de job van het water brengen naar de legerpost bekomen zou hebben. U verklaart namelijk dat uw voorganger op een bepaald moment omkwam nadat hij een val maakte, en de commandant van de legerpost daarop het dorp liet samenroepen en een nieuwe kandidaat vroeg. U zou op die oproep zijn ingegaan in het zicht van het hele dorp, waardoor iedereen meteen wist dat u deze taak vanaf dan had (CGVS p. 7). Anderzijds geeft u ook toe dat de taliban bewegingsvrijheid hadden in uw dorp (CGVS p. 10, 11). Dit lijkt moeilijk verenigbaar: als u weet dat de taliban iedereen voor het minste vermoorden, en bewegingsvrijheid hebben in uw dorp, zou niemand met enige zin voor zelfbehoud zich openlijk durven aanmelden voor de taak die u naar eigen zeggen op u nam. Hier op gewezen, stelt u dat er maar weinig andere mogelijkheden waren in de streek om geld te verdienen (CGVS p. 11), een afweging die niet lijkt op te wegen tegen het risico gedood te worden door de taliban.

De manier waarop u daarop het land verlaat is in het licht van de bovenstaande vaststelling **ten vierde** ook maar weinig aannemelijk te noemen. U verklaart dat u in de namiddag gebeld werd door uw moeder om te melden dat de taliban u kwamen zoeken, waarop u een nacht doorbracht in de legerpost en de ochtend erop al door een oom van u naar de provinciehoofdstad gebracht, van waar u via Jalalabad en Kabul naar Nimroz reisde om uw reis naar Europa aan te vatten. Op één dag tijd gaat u van iemand die zijn alledaagse leventje leidt, naar iemand die op het punt staat het land permanent te verlaten, zonder

dat u gewag maakt van de nood aan enige tijd om uzelf voor te bereiden op de reis, of om de nodige fondsen te vergaren om het land te kunnen verlaten – dat terwijl uw familie de maand daarvoor nog kennelijk zo krap bij kas zaten dat u een risicovolle job wou aanvaarden (CGVS p. 7, 11). Dit valt maar moeilijk te geloven, waar u ook op gewezen wordt, maar waartegen u enkel kan inbrengen dat u niet weet hoe de reis georganiseerd werd en hoe deze betaald werd (CGVS p. 13, 14). Dit volstaat geenszins om de opgeworpen vragen te beantwoorden.

U legt **ten slotte** ook nog een schriftelijke bevestiging van uw problemen voor (document 3). Deze bleek evenwel opgesteld te zijn in uw naam, maar na uw vertrek, wat de geloofwaardigheid van dit stuk enigszins ondermijnt. Hierover stelt u dat uw vader deze aangifte eigenlijk opstelde, maar dit in uw naam deed omdat deze anders niet aanvaard geweest zou zijn door de districtschef (CGVS p. 12), een nogal merkwaardige bewering. Het betreft geenszins een aanklacht of een persoonlijke aangifte, louter een vraag om bepaalde zaken te bevestigen met het oog op het gebruik van dit document in het buitenland, waardoor het maar twijfelachtig is dat men zich hiervoor aan strikte vormvereisten zou houden. Los nog van het duidelijk gesolliciteerde karakter van het stuk, de vaststelling dat het slechts in pen is opgesteld, en de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, is dit een element dat de aannemelijkheid van dit stuk verder ondermijnt.

Samen genomen blijkt uw relaas bol te staan van interne spanningen en weinig aannemelijke elementen, en u kan het enkel staven door het voorleggen van een talibanbrief waarop het één en ander te bemerken valt, en een bevestiging van uw problemen waarover u zelf dient toe te geven dat deze oneigenlijk in uw naam is opgesteld. Dit volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 14). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reële risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reële risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF

alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er

actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het

optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1,(A) van de Geneefse Vluchtelingenconventie, de artikelen 2, 3 en 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van de materiële motiveringsverplichting, van de formele motiveringsverplichting zoals opgenomen in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hoofddorde meent verzoeker dat hij als vluchteling moet erkend worden. Hij wijst er op dat noch zijn identiteit noch zijn nationaliteit worden betwist en dat enkel de geloofwaardigheid van de verklaringen over zijn problemen met de taliban negatief wordt beoordeeld zonder dat dit in verband wordt gebracht met het ontbreken van documenten die zijn identiteit en nationaliteit aantonen.

Verzoeker wijst er voorafgaand op dat zijn advocaat zowel na afloop van het gehoor als in de schriftelijke opmerkingen heeft opgemerkt dat de gemachtigde ambtenaar de beginselen van neutraliteit en zorgvuldigheid niet voldoende in acht heeft genomen en dat de vraagstelling bijzonder suggestief is verlopen. Hij betoogt hierover: "Bv p. 10: "U brengt wat water naar een post, en meteen al willen ze u doden?" staat in mijn notities genoteerd als "So, you were only bringing water to the checkpoint and immediately they want to kill you?" Bv. P. 11: "Was u dan niet weigerachtig om openlijk voor de overheid te gaan werken? Als ze openlijk aankondigden dat ze iemand zoeken om water naar die post te brengen" werd eerder gesteld als "Shouldn't you have been a bit more careful?" Bv. De vragen op p. 12 geven eigen invulling aan het verhaal van mijn client. Bv. p. 13: "Dat lijkt me niet erg geloofwaardig. gevolgd door "Doesn't the smuggler have to prepare anything? Isn't it plausible that you need more time to prepare for this journey [...] Bv. p. 14: "Kon u niet elders in Afghanistan gaan wonen?" werd gesteld als "So, your first choice was leaving your country?". Verzoeker stelt voorts dat zijn advocaat vroeg rekening te houden met de concrete omstandigheden van verzoeker, zoals de moord op de persoon met een gelijkaardige functie (voedselbevoorrading) na de machtsovername door de taliban en zijn jonge leeftijd, maar dat deze elementen niet zijn opgenomen in de besluitvorming of motivering.

Verzoeker gaat vervolgens in op de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en betoogt dat *in casu* de dreigbrief uitdrukkelijk stelt dat vervolging zou plaatsvinden wegens zijn affiliatie met het Afghaanse leger en het dus geen betoog behoeft dat verzoeker gedood zal worden wegens zijn politieke overtuiging, wegens zijn afvalligheid dan wel het feit dat hij behoort tot de sociale groep van Afghaanse burgers die zich tegen de taliban verzetten. Verzoeker gaat hierna in op de voornaamste motieven van de bestreden beslissing.

Wat de dreigbrief van de taliban betreft, argumenteert verzoeker dat rekening moet gehouden worden met zijn jonge leeftijd en opleidingsniveau op het ogenblik dat hij voor het eerst zijn verhaal moet brengen voor de Belgische autoriteiten en op dat moment nog geen juridische bijstand heeft gekregen en nog niet het belang van schriftelijk bewijs beseft. Hij heet wel alle oprechte inspanningen geleverd om de originele documenten naar België te laten opsturen per post en een kopie van de brief is bijgevoegd bij het verzoekschrift, de originele documenten worden later per post opgestuurd naar de griffie. Ten tweede is het feit dat de taliban de dreigbrief aan de moskee heeft opgehangen een element dat buiten de macht of kennis van verzoeker ligt en hij heeft ook aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij niet kan

antwoorden op de vraag waarom niemand zijn gezin is komen waarschuwen voor de doodsb bedreiging. Het gedrag van de dorpsbewoners mag bizar lijken maar de reden daarvan is verzoeker onbekend en ook hier moet rekening worden gehouden met zijn jonge leeftijd en scholingsgraad. Ten derde dient, wat de vraag betreft welk voordeel de taliban zou gehad hebben om de brief aan te plakken aan de moskee, gewezen te worden op de onvoorspelbaarheid van de taliban en de onwetendheid of onvermogen van de verzoeker om deze gebeurtenissen te kunnen plaatsen en verantwoorden. Hij wijst er ten overvloede op dat verzoeker nooit de kans heeft gekregen om zijn werkzaamheden voor het Amerikaanse leger stop te zetten. Bovendien, zo meent verzoeker, heeft de taliban er alle belang bij om de rest van de dorpelingen af te schrikken om hulp te bieden aan het Afghaanse leger en er zijn volgens hem wel degelijk voordelen aan te stippen voor de aanplakking van de dreigbrief. Zo zou het ook een middel kunnen zijn om informatie te krijgen over welke familieleden of dorpsbewoners verbonden zijn aan de familie A., indien deze het zouden wagen om de waarschuwing onmiddellijk over te brengen naar de andere kant van het dorp. Tenslotte is het ook redelijk aan te nemen dat de talibanleden die verzoeker thuis gingen zoeken, eerst naar de moskee trokken om het adres van verzoeker te bekomen. Verzoeker meent dat de dreigbrief daarom alleen al in zijn geheel in rekening worden gebracht als één van de bewijsstukken om de gegronde vrees van verzoeker aan te tonen.

Wat betreft de terdoodveroordeling betoogt verzoeker dat de deductie in de bestreden beslissing dat het maar moeilijk te geloven is dat de taliban iemand met het profiel van verzoeker onmiddellijk zou willen doden met geen enkele bron wordt onderbouwd en dat verzoeker consistente en gedetailleerde antwoorden kan geven over de job en de gevaren ervan zoals de tijdstippen van verhoogde waakzaamheid, de taakbeschrijving van een collega. Verzoeker stelt dat dit informatie is die zijn identiteit en affiliatie met het Afghaanse leger aantonen en geen twijfel doen bestaan over het feit dat hij dergelijke taak op zich had genomen. De specifieke toepassing van het beleid van de taliban ten aanzien van personen die zulke taken op zich nemen kan verzoeker niet voorspellen of verklaren maar dit maakt op zich zijn verklaringen niet ongeloofwaardig, integendeel.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat niemand met enige zin voor zelfbehoud zich openlijk zou durven aanmelden voor de taak die hij naar eigen zeggen op zich nam en dat de afweging dat er weinig andere mogelijkheden waren in het gebied om geld te verdienen niet lijkt op te wegen tegen het risico gedood te worden door de taliban, wijst verzoeker op de erbarmelijke socio-economische toestand van Afghanistan en het gegeven dat hij de oudste is van het gezin en zijn vader heeft ingestemd met deze bijverdienste. Op het ogenblik dat hij hiermee begon was hij zeventien jaar oud zodat in samenhang met de sociale omstandigheden waarin hij en zijn gezin leven, het motief om geld bij te verdienen geen onredelijk element in zijn betoog, zo stelt verzoeker.

Met betrekking tot de wijze waarop verzoeker vluchtte stelt hij dat zijn oom, die zelf chauffeur is, de reis heeft georganiseerd en dat hij niet weet hoe de smokkelaars en busritten betaald werden maar wijst er op dat hij 8.000 Afghani verdiend had in zijn eerste maand als waterdrager.

Tenslotte stelt verzoeker dat de schriftelijke bevestiging (stuk 9) van zijn problemen inderdaad pas na zijn vertrek werd opgemaakt en dat dit enkel in eigen naam aan de dorpschouwen gevraagd kan worden. De vraag om dit stuk op te stellen en het origineel per post over te maken kadert evenwel in de oprechte inspanning van verzoeker om zijn verzoek en verklaringen te staven met bewijsstukken.

Verzoeker meent dat op basis van het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Voorts betoogt verzoeker dat hij in geval van terugkeer naar zijn geboortedorp vanuit Europa als verwesterd of afvallig beschouwd worden door de taliban, wat ook blijkt uit verschillende rapporten. Verzoeker stelt dat ook de Raad dit heeft bevestigd in arresten, wijst er op UNHCR bevestigde dat dit ook geldt voor soennieten en individuen van hetzelfde geloof en dat volgens NANSSEN Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen omdat zij worden gezien als onislamitisch of als spionnen (NANSSEN, *Beoordeling van de beschermingsnood van een Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021 ([internetlink](#))). Hij betoogt dat hij, een tiener of adolescent, sinds hij zijn land ontvluchtte blootgesteld is aan westerse waarden, cultuur en samenleving en dat hij voordien zijn geboortestreek nog niet vaak had verlaten en had hij een diepe gehechtheid aan zijn gezin, land en gemeenschap. Intussen is hij zich gaan kleden en gedragen zoals de Belgische westerse bevolking en ondanks zijn verlegen karakter is hij gewend geraakt aan de Europese samenleving en heeft hij zich de waarden eigen gemaakt. Deze verwesterde perceptie zou zijn risicoprofiel nog vergroten, zo meent verzoeker nu het bijdraagt aan zijn status als verrader of afvallige in de ogen van de taliban.

Tot besluit van dit middelonderdeel wijst verzoeker nog op de veiligheidssituatie in de provincie Kunar en de veiligheidsincidenten die zijn voorgevallen in deze provincie in de periode tussen de datum van het persoonlijk onderhoud en de datum van de bestreden beslissing volgens de ACLED-databank. Hij stelt

dat ook na het nemen van de beslissing nog sprake is van veiligheidsincidenten waarbij eveneens burgerslachtoffers vielen.

Verzoeker meent dat dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend en dat in het licht van het verhoogd risicoprofiel van verzoeker het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag schendt.

In ondergeschikte orde vordert verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaat vooreerst in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en citeert uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022. Hij meent dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in dit arrest evenzeer pertinent is en stelt dat de taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de Sharia en dat de taliban niet in staat is om hun leden onder controle te houden en dat er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is reëel.

Met betrekking tot de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan citeert verzoeker vooreerst opnieuw uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat de overwegingen hierover pertinent zijn voor de situatie van verzoeker. Hij stelt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan gedeeltelijk verband houdt met de droogte, maar dat deze droogte politieke oorzaken heeft en de ernst van de situatie wordt verklaard door de verantwoordelijkheid van specifieke actoren. Verzoeker wijst er op dat de geografie van Afghanistan niet erg bevorderlijk is voor de landbouw en het vermogen van het land om voedsel te produceren nog is afgenomen door de vlucht van plattelandsbewoners naar de vermeende veiligheid van de steden. De machtsovername door de taliban heeft een einde gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven en de opschorting van de internationale hulp is het gevolg van de weigering van de taliban om hun internationale verplichtingen te aanvaarden. Verzoeker houdt verder een theoretisch betoog over de toepassing van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn op een humanitaire crisissituatie en stelt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan en de hongersnood duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij besluit dat een terugkeer naar Afghanistan niet alleen een schending zou uitmaken van artikel 48/4 § 2, b) maar ook artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde vordert verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat het CGVS het relaas onvoldoende en eenzijdig heeft geanalyseerd en stelt hij dat verzoeker opnieuw verhoord moet worden door verwerende partij.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde, hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Kennisgeving van beslissing en beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 juni 2022 (bestreden beslissing);
2. Beslissing Bureau voor Juridische Bijstand Antwerpen inzake aanstelling pro deo advocaat;
3. Taskara (Afghaans identiteitsbewijs);
4. OCHA Kaart van regio, 2014;
5. Notities van gehoor van 5 mei 2022;
6. Puntenlijst van basisschool;
7. Dreigbrief van taliban;
8. Schriftelijke opmerkingen bij gehoor van 5 mei 2022, overgemaakt aan CGVS op 24 mei 2022;
9. Schriftelijke bevestiging van problemen met taliban door dorpschouwen.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 7 augustus 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country

[focus.pdf](#); (7) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (10) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 28 november 2022 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

10. Garantbrief van 9 juni 2020 van dorpschoudeurs aan Commandant van legerkorps 201 van Silab;
11. Arbeidscontract van 9 juni 2020 tussen verzoekende partij en Ministerie van Nationale Defensie (Legerkorps 201 van Silab);
12. Puntenlijst vijfde schooljaar aan Lyceum te Bargam;
13. Puntenlijst zesde schooljaar aan Lyceum te Bargam;

3.3. Verzoeker legt ter terechtzitting een tweede aanvullende nota naar waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- Stuk 1 (a-e): Wekelijkse interimopdrachten voor Katoennatie;
Stuk 2: attesten tewerkstelling Kavert 2021 – 2023.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele taskara voor (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker worden niet betwist. Evenmin wordt betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Bargam in het district Gaziabad van de provincie Kunar.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omdat hij voor zijn vertrek uit Bagram in de zomer van 2020 een maand als waterdrager actief was voor een wachtpost van het nationale Afghaanse leger en daarvoor met de dood werd bedreigd door de taliban. Volgens zijn verklaringen ging verzoeker in op de vraag van de soldaten van de veiligheidspost dichtbij zijn woonplaats om dagelijks water te komen brengen. Verzoeker verklaart dat hij dit een maand deed en toen door zijn moeder werd gewaarschuwd dat de taliban hem waren kwamen zoeken omwille van deze activiteiten. Verzoeker bleef die nacht in de wachtpost en werd de volgende dag door zijn oom opgehaald die hem hielp het land te ontvluchten. Verzoeker hoorde nadien dat er ook een dreigbrief was afgegeven bij de moskee in het dorp.

6.3.1. Verzoeker legt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, naast zijn taskara, een aantal documenten voor.

De puntenlijst van de basisschool toont aan dat hij onderwijs volgde in Afghanistan, maar heeft geen directe relevantie voor de door hem aangehaalde problemen met de taliban voor zijn vertrek. Volgens zijn verklaringen heeft verzoeker de zesde graad afgemaakt (notities PO, p. 5) en stopte hij op zijn dertiende met school om zijn vader te helpen die landbouwer is (*idem*).

De brief van 20 augustus 2020 van het Islamitisch Emiraat van Afghanistan, gericht aan de militaire commandant van het district Ghazi Abad vermeldt dat verzoeker water bracht op ezels naar de checkpost van het nationale leger, genaamd Folad en dat de rechter M.S. van het district Ghazi Abad van het Islamitische Emiraat een bevel heeft uitgevaardigd om die persoon te vermoorden (administratief dossier, stukken neergelegd door de asielzoeker, stuk 2 en beëdigde vertaling verzoekschrift, stuk 7).

De brief van verzoeker aan het districtshoofd vermeldt dat verzoeker door de taliban met de dood werd bedreigd omwille van het feit dat hij water droeg naar een checkpost van het nationale leger en dat hij bevestiging vraagt zodat hij hier erkend kan worden. Dit document bevat eveneens een bevestiging door de dorpsoudsten en is ondertekend door het districtshoofd van het district Ghazi Abad (administratief dossier, stukken neergelegd door de asielzoeker, stuk 3 en beëdigde vertaling verzoekschrift, stuk 9).

In de bestreden beslissing wordt over de schriftelijke bevestiging gemotiveerd dat het is opgesteld in verzoekers naam na zijn vertrek wat de geloofwaardigheid ervan enigszins ondermijnt en dat verzoekers verklaring dat zijn vader dit eigenlijk opstelde maar dit in zijn naam deed omdat de districtschef het anders niet zou aanvaarden, een nogal merkwaardige bewering is. Hiervoor wordt onder meer gewezen op het gegeven dat het om een loutere vraag ter bevestiging gaat met het oog op gebruik in het buitenland zodat het twijfelachtig is dat hier strikte vormvereisten voor zouden gelden. Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat het stuk pas na diens vertrek uit Afghanistan werd opgemaakt en stelt dat dergelijk verzoek enkel in eigen naam aan de dorpschoufden kan overgemaakt worden om de persoonlijke problemen te bevestigen. Geen van beide partijen verwijst naar specifieke landeninformatie met betrekking tot de mogelijkheid om aan de dorpsoudsten bevestiging van dergelijke problemen te vragen en wat de vereisten daarvoor zouden zijn. De Raad kan enkel voortgaan op de algemene landeninformatie inzake de authenticiteit en bewijswaarde van documenten uit Afghanistan opgenomen in de COI Focus, *“Afghanistan. Corruptie en Documentenfraude”* van 14 juli 2021. Hieruit blijkt dat de betrouwbaarheid van overheidsdocumenten uit Afghanistan voor de machtsovername gering is als gevolg van alomtegenwoordige corruptie en dat ook Afgaanse documenten uitgegeven door andere actoren dan de staat, zoals de uitkomst van een jirga (raad van ouderen) of night letters (brieven of pamfletten die doorgaans bedreigingen bevatten) van de taliban of ISKP tegen betaling te bekomen zijn (COI Focus, p. 28 – 30). Handgeschreven nachtbrieven van de taliban hebben in de voorbije vijftien jaar meer en meer plaats gemaakt voor boodschappen via sociale media. Uit de COI Focus blijkt ook dat door de variatie in de vormgeving van nachtbrieven van de taliban authenticatie van dergelijke brieven zeer moeilijk is. Uit dit alles volgt dat de voorgelegde documenten slechts geringe bewijswaarde kan worden toegekend.

De door verzoeker bij aanvullende nota neergelegde vertaling van een contract tussen het commissariaat compagnie transport bataljon twee, divisie twee, legerkorps 201 Silab in Ghazi Abad en de heer M.O., zoon van A.B. betreft de levering van drinkwater voor checkpost Sar-i-Koho van compagnie transport voor een bedrag van 8.000 Afghani, is gedateerd op 9 juni 2020 en vermeldt dat het de handtekening draagt van verzoeker. De vertaling van de garantbrief, eveneens opgesteld op 9 juni 2020 is een bevestiging door de dorpsoudsten van de identiteit van verzoeker aan de commandant van het legerkorps 201 van Silab. De Raad kan slechts vaststellen dat weliswaar een vertaling wordt bijgebracht door verzoeker van beide documenten maar niet de oorspronkelijke documenten zelf zodat niet kan worden nagegaan van welk document een vertaling wordt bijgebracht. Hoe dan ook stelt de Raad, zoals terecht ter terechtzitting aangestipt door verwerende partij dat verzoeker zelf verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij een bewijs heeft dat hij voor de overheid werkte, zoals een contract *“Neen. Er was geen contract voor zoiets klein. Ze komen naar het dorp, vragen de mollah en malek, en ik werd geselecteerd”* (notities PO, p. 11). Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hem nooit werd gevraagd of er een contract was, maar uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk het tegendeel. De vaststelling dat verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde dat er geen contract werd opgemaakt terwijl hij voor de Raad een vertaling van een contract neerlegt, samen gelezen met de algemene landeninformatie inzake documenten uit Afghanistan zoals hierboven toegelicht, ondermijnt de bewijswaarde van het door hem neergelegde document.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker inspanningen heeft verricht om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de bewijswaarde van de neergelegde documenten beperkt is en dat deze documenten niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker aan te nemen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3.2. Verzoekers advocaat merkte op het einde van het persoonlijk onderhoud op dat zij *“enkele vragen eerder suggestief”* vond en dat verzoeker bij sommige vragen geëmotioneerd was (notities PO, p. 15). In de schriftelijke opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift geeft

verzoekers advocaat ook aan dat een aantal vragen geen letterlijke vertaling zijn van hoe de vragen in het Engels werden gesteld en geeft zij dezelfde voorbeelden die in het verzoekschrift zijn opgenomen. De Raad stelt vast dat de geciteerde voorbeelden van de gestelde vragen volgen op verklaringen van verzoeker. Ter terechtzitting wijst de vertegenwoordigster van verwerende partij erop dat de dossierbehandelaar kritische vragen mag stellen. Na aandachtige lezing van het geheel van de notities van het persoonlijk onderhoud stelt de Raad vast dat uit het verloop van het gesprek en de aard van de gestelde vragen zoals weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan worden afgeleid dat de dossierbehandelaar niet de nodige neutraliteit aan de dag zou hebben gelegd. In een aantal van de door verzoeker geciteerde vragen geeft de dossierbehandelaar zowel impliciet als expliciet aan dat verzoekers verklaringen over een bepaald aspect hem op zijn minst vreemd dan wel niet geloofwaardig lijken. Zo inderdaad voorzichtigheid geboden is bij de manier waarop vragen worden geformuleerd en de dossierbehandelaar ertoe gehouden is een open geest te bewaren ten aanzien van verzoekers verklaringen, blijkt *in casu* uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud ook een intentie om de verzoeker de gelegenheid geven verdere opheldering en context te verschaffen bij wat de ambtenaar niet aannemelijk lijkt. Waar verzoeker nog stelt dat de vragen op pagina 12 van de notities van het persoonlijk onderhoud een eigen invulling geven aan het verhaal van verzoeker, specificeert hij niet om welke vragen het gaat. De in het vet gedrukte passages in vraagvorm (weet u wat er in de brief van de taliban staat? Waarom zouden ze dat openbaar maken voor ze u in handen hebben? U legt ook een aangifte van het een of andere voor, hoe zit het daarmee? Dus ondanks dat het in uw naam is opgesteld, was het uw vader die de vraag stelde? Wederom, waarom vragen ze u eerst niet om te stoppen?) zijn vragen ter verduidelijking van voorafgaande verklaringen van de verzoeker. Twee andere vetgedrukte passages zijn niet in vraagvorm geformuleerd (*“Als ze openbaar maken, we gaan u doden, geeft dat u de kans te ontsnappen. Maakt het moeilijker om u te doden. En de inhoud bevestigt enkel hoe vreemd het is dat de mollah dat niet zou komen zeggen. Als je een brief hebt waarin staat, dat deze persoon van mijn dorp ter dood veroordeeld is, daar wandel je wel een afstand voor om die te gaan waarschuwen”*). Voor zover verzoeker hiernaar verwijst wanneer hij stelt dat een *“eigen invulling wordt gegeven aan het verhaal van mijn cliënt”* stelt de Raad vast dat vooral de laatste opmerking verder lijkt te gaan dan wat in een interview context passend is. Evenwel geven ook deze opmerkingen aan wat volgens de ambtenaar de consequentie is van de door de verzoeker beschreven handelswijze van de taliban en waarom de handelswijze van de mollah vreemd lijkt en in elk geval stelt de Raad vast dat verzoeker hier ook op gereageerd heeft. De Raad wijst er in dit verband ook op dat krachtens artikel 17 van het KB van 11 juli 2023 de ambtenaren van het CGVS ertoe gehouden zijn de verzoeker te confronteren met tegenstrijdigheden die hij vaststelt in zijn verklaringen. Uit de door verzoeker geciteerde vragen kan niet blijken dat de beginselen van neutraliteit of zorgvuldigheid *in casu* onvoldoende gerespecteerd zouden zijn of dat de deze vragen dermate suggestief zouden geweest zijn dat zij de sereniteit van het persoonlijk onderhoud in het gedrang hebben gebracht. Verzoeker toont ook niet aan op welke wijze hieruit een gebrek aan neutraliteit of zorgvuldigheid blijkt vanwege de ambtenaar.

In zoverre in het verzoekschrift nog wordt gewezen op het feit dat een aantal in het Engels gestelde vragen zoals door de advocaat zelf genoteerd verschillen van de wijze waarop zij in het Nederlands in de notities van het persoonlijk onderhoud zijn verwoord, kan de Raad slechts vaststellen dat de persoonlijke notities van verzoekers advocaat niet zijn bijgebracht en deze stelling dus niet geverifieerd kan worden.

6.3.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de taliban ter dood veroordeeld zou zijn omdat hij een tijdlang water bracht naar een post van het leger.

Daarbij wordt ten eerste overwogen dat verzoekers verklaringen over de brief van de taliban maar weinig steek houden omdat hij deze brief niet vermeldde bij de DVZ, het moeilijk te geloven is dat de mollah die verzoeker goed kende omdat hij er koranles volgde zijn familie niet uit eigen beweging op de hoogte zou brengen van de doodsb bedreiging en het onduidelijk is wat de taliban te winnen had bij het aanplakken van de dreigbrief in de moskee omdat zij hem zo in staat zouden stellen om op de loop te gaan.

Verzoeker betoogt dat rekening moet worden gehouden met verzoekers jonge leeftijd en gebrek aan juridische bijstand bij het interview bij de DVZ, dat de handelswijze van de mollah buiten de macht van verzoeker ligt en ook tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij niet kan antwoorden op de vraag waarom niemand hen kwam waarschuwen en dat er wel degelijk voordelen aan te stippen zijn voor de taliban bij het aanplakken van de dreigbrief.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zelf verklaart dat hij zeventien of achttien was toen hij vertrok uit Afghanistan (notities PO, p. 5) en dat hij op het ogenblik van het interview bij de DVZ ongeveer achttien jaar oud was. Verzoeker was jong maar geen infans meer. De Raad acht het feit dat verzoeker de brief van de taliban niet ter sprake bracht tijdens het interview bij de DVZ *in casu* niet doorslaggevend nu verzoeker gevraagd werd een korte samenvatting te geven van de feiten en het ook niet duidelijk is wanneer hij precies op de hoogte kwam van de brief van de taliban.

Uit de COI Focus, *"Afghanistan. Corruptie en Documentenfraude"* blijkt dat volgens een door CEDOCA geraadpleegde expert de taliban nachtbrieven gebruiken voor sociale controle, intimidatie en het overtuigen van de plaatselijke bevolking in de periode voor de machtsovername en dat deze nachtbrieven anderzijds een belangrijke symbolische betekenis hebben, onder meer om te wijzen op de aanwezigheid van de groepering in een bepaalde regio (COI Focus, p. 30). Zo het intuïtief onlogisch lijkt dat de taliban de dreigbrief zou aanplakken en op die manier met de fanfare voorop zou lopen, geeft de landeninformatie evenwel aan dat ook andere motieven hieraan ten grondslag zouden kunnen liggen. De Raad is niet overtuigd van het argument van verzoeker dat deze werkwijze informatie zou kunnen opleveren over de medestanders van de familie indien deze zouden proberen hen te waarschuwen. Verzoeker verklaarde immers dat het dorp onder controle stond van de overheid en dat de taliban specifiek verzoeker in het vizier hadden. Wel is de redenering van verzoeker dat de taliban er alles bij te winnen had om de andere dorpsbewoners af te schrikken om hulp te bieden aan het Afghaanse leger niet zonder grond, gelet op de aangehaalde landeninformatie en zou dit mee een verklaring kunnen bieden voor de handelwijze van de taliban. *In casu*, stelt de Raad evenwel vast dat de overige motieven in de bestreden beslissing volstaan om te besluiten dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban voor zijn vertrek niet aannemelijk maakt.

Zo lijkt de wijze waarop verzoeker het contract met het Afghaanse leger in de wacht zou hebben gesleept weinig aannemelijk. Verzoeker verklaarde dat nadat zijn voorganger was omgekomen, de mollah en malek van het dorp op vraag van de commandant van de veiligheidspost, de dorpsbewoners samenriepen en vroegen of er iemand was die het wou doen, waarop zijn vader akkoord ging en verzoeker geselecteerd was. Verzoeker verklaart ook uitdrukkelijk dat iedereen het wist (notities PO, p. 7). Verder verklaarde verzoeker eveneens dat hoewel het dorp onder overheidscontrole stond, alle gebieden errond onder controle van de taliban stonden maar dat *"ook al was er controle, dan nog kunnen ze naar dorp komen, zeker in avond en namiddag"* (notities PO, p. 11). Gelet op de door verzoeker geschetste context in zijn dorp lijkt het vooreerst weinig aannemelijk dat de mullah en de malek openlijk zouden vragen naar kandidaten om water te brengen naar de post van het leger, terwijl volgens verzoeker de omliggende gebieden door de taliban gecontroleerd werden en zij ook naar het dorp konden komen. Verder lijkt het weinig aannemelijk dat verzoekers vader in het bijzijn van iedereen zou instemmen met de opdracht. Waar verzoeker er op wijst dat de socio-economische situatie in de provincie Kunar niet rooskleurig is en ook tijdens het persoonlijk onderhoud erop wees dat er weinig jobkansen waren en de landbouwactiviteiten niet genoeg opbrachten, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het aanvaarden van de opdracht in het bijzijn van vele dorpsbewoners in door de verzoeker geschetste context grote risico's met zich zou meebrengen en de financiële beweegredenen niet lijken op te wegen tegen dit risico.

Verzoeker legt door middel van zijn aanvullende nota een contract voor met het Afghaanse leger. Zoals hierboven reeds uiteengezet verklaarde verzoeker evenwel tijdens het persoonlijk onderhoud dat er geen contract was en dat dit de bewijswaarde ervan reeds danig ondermijnt. Gelet op voorgaande vaststellingen inzake verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij de opdracht voor het Afghaanse leger heeft bekomen, het gegeven dat hij na de bestreden beslissing een contract neerlegt terwijl hij uitdrukkelijk verklaarde dat er nooit een contract was *"voor zoiets klein"* (notities PO, p. 11) en samen gelezen met de landeninformatie inzake de betrouwbaarheid en bewijswaarde van documenten uit Afghanistan, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij als waterdrager voor het Afghaanse leger actief was en dat hij omwille van deze activiteiten door de taliban zou zijn veroordeeld.

Verzoeker verklaarde verder ook dat hij 's morgens vroeg een uur naar de moskee ging in Bargam om de koran te leren (notities PO, p. 6) en dat hij daarna voor de koeien zorgde of op het veld werkte en in de laatste maand voor zijn vertrek het water naar de checkpost bracht. Uit dit alles blijkt dat, zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker sommige dagen niet naar de moskee ging omdat hij en zijn vader het te druk hadden, zoals hij verklaart, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij goed gekend was in de moskee. Verzoeker verklaart verder ook dat zijn dorp onder controle stond van de overheid en de omliggende dorpen in handen waren van de taliban. Indien werkelijk een dreigbrief door de taliban zou zijn aangeplakt in de moskee, waarin wordt gesteld dat verzoeker moest gedood worden, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat dit een opzienbarend feit was in het dorp van verzoeker. Het is op zijn minst vreemd te noemen dat de mollah niets zou ondernemen in dergelijk geval te meer nu er geen indicaties zijn van enige vijandschap vanwege de mollah ten aanzien van verzoeker of zijn familie noch van banden van de mollah met de taliban.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekers verklaringen over de manier waarop hij uit het dorp en Afghanistan zou zijn ontsnapt, weinig aannemelijk zijn. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"De manier waarop u daarop het land verlaat is in het licht van de*

bovenstaande vaststelling **ten vierde** ook maar weinig aannemelijk te noemen. U verklaart dat u in de namiddag gebeld werd door uw moeder om te melden dat de taliban u kwamen zoeken, waarop u een nacht doorbracht in de legerpost en de ochtend erop al door een oom van u naar de provinciehoofdstad gebracht, van waar u via Jalalabad en Kabul naar Nimroz reisde om uw reis naar Europa aan te vatten. Op één dag tijd gaat u van iemand die zijn alledaagse leventje leidt, naar iemand die op het punt staat het land permanent te verlaten, zonder dat u gewag maakt van de nood aan enige tijd om uzelf voor te bereiden op de reis, of om de nodige fondsen te vergaren om het land te kunnen verlaten – dat terwijl uw familie de maand daarvoor nog kennelijk zo krap bij kas zaten dat u een risicovolle job wou aanvaarden (CGVS p. 7, 11). Dit valt maar moeilijk te geloven, waar u ook op gewezen wordt, maar waartegen u enkel kan inbrengen dat u niet weet hoe de reis georganiseerd werd en hoe deze betaald werd (CGVS p. 13, 14). Dit volstaat geenszins om de opgeworpen vragen te beantwoorden.” De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet weet te weerleggen. Verzoeker beperkt zich immers tot een louter herhalen van het feit dat zijn oom de reis heeft georganiseerd en niet weet hoe de smokkelaars en busritten betaald werden. Dat hij 8.000 Afghani verdiend had als waterdrager, kan gelet op voorgaande vaststellingen niet worden aangenomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij en zijn familie op één dag tijd de nodige fondsen zouden hebben bij elkaar gekregen om het land te kunnen verlaten, terwijl uit zijn verklaringen is gebleken dat zijn familie het financieel moeilijk had en hij beweerde dat hij daarom de baan als waterdrager aannam.

Uit de landeninformatie blijkt dat de taliban vaak meedogenloos optreden tegen personen die op enigerlei wijze verbonden waren met de voormalige Afghaanse overheid en dat daarbij vooral personen met zichtbare en hogere functies het eerste doelwit zijn, maar dat ook personen die logistieke ondersteuning boden kunnen gevisieerd worden (EUAA, *Afghanistan. Targeting of Individuals*, August 2022, p. 57, 80). Zo de functie van waterdrager als dusdanig op basis van de beschikbare landeninformatie niet zonder meer kan worden uitgesloten als risicoprofiel, werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker om de hierboven uiteengezette redenen niet aannemelijk maakt dat hij deze functie heeft vervuld en om die reden zou zijn gevisieerd door de taliban. Voorts kan de Raad verwerende partij bijtreden dat het weinig aannemelijk lijkt dat de taliban verzoeker zonder meer en onmiddellijk ter dood zou veroordelen zonder enige waarschuwing en zonder eventuele andere opties, zoals het gebruik maken van verzoekers baan om verdere inlichtingen te bekomen over de veiligheidspost, of het bevelen om deze activiteit stop te zetten, eerst aan te wenden.

Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde kaarten van de provincie Kunar, stelt de Raad vast dat deze verder niet worden toegelicht in het verzoekschrift en op de zitting de advocaat van verzoeker meedeelt dat deze enkel ter informatie werden toegevoegd. Verzoekers afkomst uit de provincie Kunar wordt niet betwist. Deze documenten kunnen bijgevolg evenmin een ander licht werpen op de bovenstaande analyse.

Gelet op het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over verzoekers land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging vanwege de taliban aannemelijk maakt omdat hij als waterdrager voor een veiligheidspost van het Afghaanse leger zou gefungeerd zijn, omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

6.4. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift ook op het feit dat hij door de taliban als verwesterd of afvallig zal worden beschouwd.

Hij wijst er op dat hij sinds hij zijn land ontvluchtte blootgesteld is aan de westerse waarden, cultuur en samenleving en zich is gaan kleden en gedragen zoals de Belgische of westerse bevolking en gewend is geraakt aan de Europese samenleving.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben

talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker een volwassen man is van 20 jaar oud die Afghanistan verliet toen hij ongeveer 18 jaar was. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat in zijn hoofde sprake is van een kenmerk of gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Verder wijst de Raad er op dat verzoekers vormende jaren zich voor het overgrote deel in Afghanistan hebben afgespeeld en hij reeds gevormd was naar Afgaanse normen en gebruiken op het ogenblik van zijn vertrek.

Uit de door verzoeker neergelegde stukken ter terechtzitting blijkt dat hij sinds 2021 werkt bij de Katoennatie. Hieruit blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn traject en ontplooiende activiteiten hier zou kunnen beschouwd worden als verwesterd of als een persoon die de in Afghanistan heersende religieuze, morele of sociale normen heeft overtreden of als iemand die besmet is met westerse waarden. Door louter te verwijzen naar verzoekers verblijf in België sinds 2021, en te stellen dat hij zich is gaan kleden en gedragen zoals de Belgische of westerse bevolking en hij zich de waarden eigen aan de Europese samenleving heeft eigengemaakt toont verzoeker niet aan dat daadwerkelijk verwesterd is of als dusdanig zal beschouwd worden.

Hieruit blijkt evenmin dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de huidige Afgaanse samenleving zoals vormgegeven door de taliban. Uit het voorgaande is gebleken dat hij zijn voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen voor zijn vertrek in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

Waar verzoeker nog betoogt, onder verwijzing naar een rapport van NANSSEN dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen omdat zij kunnen gezien worden als onislamitisch, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich identificeert met westerse waarden en dat ook uit het NANSSEN rapport niet kan worden afgeleid dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afgaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Tenslotte maakt verzoeker geen gewag van specifieke problemen met zijn familie of lokale gemeenschap en stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde nog in contact te staan met zijn familieleden in Afghanistan, die nog allen in hetzelfde dorp wonen (notities PO, p. 4) zodat er evenmin concrete indicaties zijn dat verzoeker zal gestigmatiseerd of verstoten worden door zijn familie of lokale gemeenschap en hij er nog over een familiaal netwerk beschikt.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is het betoog dat verzoekers vrees voor vervolging verband houdt met het criterium behoren tot een specifieke sociale groep in de vluchtelingdefinitie, niet dienstig.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Waar verzoeker nog in het algemeen wijst op het feit dat de taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de sharia en de mensenrechtenschendingen die hiermee gepaard gaan, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse (jonge) mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen

naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

7.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeiend uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van

gekwalficeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die anders doet besluiten.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en

opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de

nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn. De informatie van ACLED waarnaar verzoeker verwijst inzake veiligheidsincidenten in de provincie Kunar dateert van juni 2022 en hiermee werd rekening gehouden in bovenstaande analyse op basis van het meest recente UNAMA rapport. Verzoeker brengt geen persoonlijke omstandigheden aan die het risico in zijn hoofde verhogen dat hij als gevolg van het willekeurig geweld in Kunar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker geeft niet aan welke bepaling(en) van artikel 6 van het EVRM, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en specifiek door de bestreden beslissing zou(den) (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel door hem niet op dienstige wijze aangevoerd.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET